

Merlin: TRÉNING - časť 3

Bol tu tretí tréning a ja som vedel, že ma dnes prvotná ostýchavosť a neistota definitívne prešli. Pustil som sa do tréningu so všetkým, čo mi prikázal s takou vervou, že nebolo vôbec potrebné, aby (ako sa hovorí) stál nado mnou s bičom. Napriek tomu to robil, a to doslova. Po každej sérii, či už dvíhačiek, rozpažovačiek, alebo zhybov mi uštedril príjemných 10, 15, prípadne 20 rán niektorým z jeho jazdeckých bičov, ktoré na mne dnes striedal. Bil ma najmä po chrbte, po bruchu a po hrudníku. Mal som ale pocit, že ma v celku šetril v porovnaní s posledným stretnutím, čo sa týkalo výprasku. Z hľadiska cvičenia mi dal, na druhej strane, poriadne zabrať.

Po strečingu ma ako obvykle postavil do pozornosti. Premeriaval si ma. On sám bol, tak, ako pred tým, len v trenkách. Končekom jazdeckého bičika, ktorý držal v ruke mi pomaly prechádzal po bradavkách, dole okolo pupku, a potom späť. „Dnes si poctivo makal,“ pochválil ma uznalivo. „Už sa do toho dostávaš.“ „Takže na dnes končíme?“ spýtal som sa zvedavo, čakajúc, či mi dá pohov, alebo nie. „S tréningom áno,“ odvetil. „Ale s výpraskom nie tak celkom.“ Pomaly ma obišiel a rukou mi prešiel po chrbte, akoby skúšal, či jeho biče zanechali aj hmatateľné stopy. „Tak bež do sprchy!“ zavelil napokon. „Čakám ťa hore.“ Hneď som ho poslúchol a po sprche som opäť utekal hore bez všetkých vecí.

Na masážnom stole bol už pripravený uterák. On sa opieral o gauč a na prste si točil putá. Vyzerali (vlastne zrejme aj boli) ako ozajstné, policajné. Akurát, že boli čierne. Tváril sa vážne, ako ozajstný policajt. Od vzrušenia sa mi roztriasli kolená, ledva som to dokázal zakryť. „Dnes ti dám na výber.“ povedal. „S putami, alebo bez?“ Pohľad mi skĺzol z jeho očí na putá a späť. „Rád by som ti spútal ruky aj nohy a vyšľahal ťa tak, ale viem, že ty to vydržíš, takže na tom netrvám.“ „S putami,“ povedal som rozhodne. Pokynul mi, aby som si ľahol na stôl a on mi nasadil železka na ruky a kožené putá, ktoré mal tiež nachystané, na členky.

Ležal som na bruchu tak, že som videl pred seba. Videl som, ako berie svoj najhrubší a najťažší remeň. Môj, už do vtedy stoporený penis ma v tej chvíli pritlačil ešte viac. Podišiel ku mne a prstami mi opäť jemne prešiel po chrbte.

Potom som počul, ako s v rukách natiahol remeň. Priložil mi koniec k zadku, natiahol sa a švihol. Prásklo to, ako výstrel z pušky. Ja som bol celkom uvoľnený a zároveň tak vzrušený, že rana ma veľmi príjemne zaboľela. Po nej prišla ďalšia a potom ďalšia. Chvíľu som uvažoval či sa zvuk takýchto rán nemôže niesť až niekam k susedom. Domy tu na šťastie neboli príliš blízko seba, takže to zrejme nemohli počuť, alebo aspoň nie tak intenzívne. V bytovke, kde som býval ja by takéto aktivity už mohli predstavovať problém. Rany padali a padali v niekoľkokosekundových intervaloch. Boli dosť tvrdé, ale nie agresívne. Akoby ma trestal s takým tým kontrolovaným hnevom. Po prvej päťdesiatke som ich už akosi prestal počítať. On pokračoval ďalej a ďalej. Mal som pocit, akoby som mal zadok v ohni. Bolo to však veľmi príjemné. Vždy som mal pri výprasku určitú hranicu, kedy som už bolesť a chcel som aby to skončilo. On u mňa nikdy túto hranicu nedosiahol a niekto iný by sa k nej takýmto spôsobom už určite priblížil. Remeň ma plieskal a plieskal, pocit vzrušenia sa mi rozlieval po celom tele a bol som si istý, že je už určite nad stovkou. Neprestával ma šľahať a pokračoval v dobre mierených ranách. Oceňoval som, že sa mu remeň ani raz nepretočil. Nedostal som ani po stehne, ani po križoch. Dával krásne čisté rany výlučne na zadok. Prásk... prásk... prásk... napokon, mohlo to byť aspoň po dvestej rane, som to už jednoducho nevydržal. Nie však tú bolesť, ale to vzrušenie. Cítil som, ako ejakulujem. Zalapal som po dychu. Potom som dostal ešte zo päť rán a on potom odložil remeň, akoby to vycítil. Ja som sa ani nehol a ležal som naďalej na stole lapajúc po dychu.

„Si v pohode?“ spýtal sa ma. „Áno,“ odpovedal som, „len som ti ošpinil stôl.“ Obrátil ma na bok a pohľad mu padol na škvrtu, ktorú som mu urobil na uteráku. „Prepáč.“ povedal som zahanbene. On sa len uškrnul a plesol ma rukou po zadku. „Neospravedlňuj sa!“ zvolal. „Vždy som si predstavoval, že by som chcel dohnať niekoho k vrcholu výlučne výpraskom. Až do dnes sa mi to nikdy nepodarilo.“ „Uff. Tak mi je teda ctôu, že som prvý.“ usmial som sa. „Ach iste,“ povedal, obrátil sa a podal mi trhacie vreckovky.

Potom mi prikázal znovu si ľahnúť a urobil mi masáž, ktorá bola z časti masážou a z časti natieraním rán, ktoré na mne zanechal dnešný výprask. Keď skončil a ja som vstal, opäť vzal do ruky remeň.

„Pamätáš, ako som ti hovoril na našom prvom stretnutí, ako si rád niekedy vymením role, však?“ opýtal sa. „Pamätám.“ prisvedčil som. „Tak teraz je tá chvíľa.“ povedal. „Čo ty na to?“ „Ja s tým nemám problém,“ odvetil som. „Výborne,“ povedal, dal mi do ruky remeň a potom si dal dolu trenky aj on.

„Môžeš takou istou intenzitou, ako som bil ja teba,“ povedal. Napriek tomu, že sme si práve menili role a ja som sa mu chystal dať výprask, kontrolu nad situáciou mal stále on. Podišiel k stolu, mierne sa rozkročil a zaprel sa doň rukami. Mal pekný, malý, vyšportovaný zadok, ako stvorený na výprask. „Podme!“ zavelil. Rozohnal som sa a švihol som ho. Mal som dojem, že ani brvou nemihol. Potom znova. Tak, ako on pred chvíľou, aj ja som sa do rán celkom solídne oprel. Jeho zadok po chvíli nadobudol pekný, červený odtieň. Tak som ho chvíľu vyplácal, až presne po päťdesiatej rane zavelil: „Dost!“ a ja som hneď na to zložil remeň. Tváril sa celkom pokojne. Keď sa obrátil, videl som, že aj on je celkom vzrušený. „Už som si odvykol dostávať,“ pripustil.

Mne padol pohľad na masážny olej. „Tak čo? Dám ti teda tiež tú masáž?“ „Môžeš,“ prikývol bez váhania. O chvíľu ležal na masážnom stole on. Ja som mu chrbát natieral príjemným, hrejivým olejom. „Pokojne môžeš viac pritlačiť,“ posmelil ma, keď som ho začal masírovať od šije. Pomaly som šiel dole po chrbte, pomaly som mu vymasíroval zadok, postupne blednúci z môjho výprasku. Pokračoval som po svalnatých stehnách a mäsitých lýtkach až k prstom na nohách a potom späť. Cítil som, ako sa celkom uvoľnil. Pomyslel som si, že ak máte takéhoto zákazníka, tak byť masérom je celkom príjemné povolanie.

„Ďakujem,“ poďakoval sa mi, keď som skončil. „Náhodou ti to šlo dobre.“ Zoskočil zo stola a premeral si ma. „Mohol by som ťa objať?“ spýtal sa. Ja som prikývol. Takto sme zotrvali v objatí hodnú chvíľu. Okolo nás panovalo príjemné ticho a jediné, čo bolo počuť bol tikot kukučkových hodín. Odtiahli sme sa od seba, obliekli a sadli do altánku, kde sme si pochutili na tmavom radleri. Bolo príjemne teplo a krátko po daždi, takže nebolo neznesiteľne horúco. Vôbec som nemal chuť ísť domov, aj keď som vedel, že onedlho určite prídem zase.